

Eleccions i periodisme: un altre oxímoron?

«*Sánchez Piñol deixa anar que "històricament el bon periodisme era el que s'oposava al poder, no el que el representava"*, un pensament que s'allunya del que ha esdevingut la comunicació de massa

En una recent entrevista (<https://www.ccma.cat/catradio/alcarta/el-suplement/sanchez-pinol-la-historia-de-catalunya-es-un-conte-en-que-al-final-hi-ha-un-policia-amb-una-porra/audio/1036385/>) a l'intel·lectual **Albert Sánchez Piñol** al programa «El Suplement» de *Catalunya Ràdio* ?sí, intel·lectual, encara en resta algun?, l'ínclit autor de *Fungus*, hi manifesta veritats grosses, espesses, gruixudes?, com ara que la societat catalana viu fa temps de fantasies ?per la manca de poder polític real?, «com la fantasia aquesta de la immersió lingüística?, però si no existeix!?, estem discutint sobre una llei que no s'aplica? No són capaços d'aplicar la immersió i m'estan dient que faran una república??».

Durant l'interviu, ben menat pel periodista Roger Escapa ?amb aquella mena de desmenjament que li és propi i que s'apropa més a la conversa informal?, Sánchez Piñol deixa anar que «històricament el bon periodisme era el que s'oposava al poder, no el que el representava», un pensament que s'allunya i s'oposa cada dia més al sac de gemecs que ha esdevingut la comunicació de massa en les seves diverses formes, sigui per la tenalla de l'impagament ?que sembla que «obliga» al poti-poti?, sigui per nefastes decisions editorials o sigui per la irrupció de mitjans que ja no segueixen les regles sobre la recerca de la veritat.

En aquest període electoral que ens ha tocat de patir (si més no per a mi és insofrible), la majoria de mitjans (audiovisuals, digitals o en paper) ?llevat d'algunes excepcions?, es dediquen a ser, quasi exclusivament, portaveus dels partits (amb representació) i dels seus aparells de propaganda, sense gairebé afegir-hi ni treure'n res, encara menys cap intent de recerca o de contrast crític d'allò que escampen, massa sovint bastit de fal·lacies i exabruptes. No parlo, solament, de l'odiosa qüestió dels «blocs electorals» a què estan obligats els mitjans públics, sinó a la cada cop més inveterada dèria de donar veu sense cap més intenció que engrair la «màquina de notícies» en què s'ha convertit gran part del periodisme actual.

A moltes redaccions aquest temps electoral s'allargassa tant o més abans que les pròpies campanyes de les organitzacions polítiques, com si cap altra cosa no hagués d'interessar els seus usuaris. Si en féssim una estadística ens esborronariem, especialment -del meu punt de vista? de la inutilitat «periodística» de tot plegat. *Cui prodest*, que diria aquell.

I tot plegat es produeix enmig de la derrota que, des del passat primer d'octubre de 2017, novament sotmet Catalunya a l'oprobri, la vexació i la ignomínia del Regne d'Espanya i els seus representants dins i fora del país. I els periodistes? Molts d'ells, res, encefalograma pla: «cal donar veu a tothom», «és el que hi ha», diuen, com si la infàmia no anés amb ells, com si s'atribuïssin la funció de ser uns semidéus que estan per damunt de les immundícies humanes. I

per bé que alguns mitjans obren espais a l'opinió d'experts, grimpaire mediàtics, polítics jubilats i tota la fauna que «té coses a dir» ?i coses a posar a l'olla?, poc que es mullen o es comprometen els molts periodistes que, per postres, fan la viu-viu amb horaris de feina interminables i sous precaris.

Com enyoro els temps que ?fins i tot durant el primer transfranquisme? que o eres dels del *Tele/eXpres* o del *Noticiero Universal*, *El Correo Catalán*, *La Vanguardia* o el primigeni *Avui*. No hi havia mitges tintes com ara, que tot plegat sembla una bassa d'oli que s'escola inexorable per l'embut de la història (del periodisme).